

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/57/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2322011509
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2322011509.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného A. A., nar. XX.XX.XXXX v B., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta, sp. zn. 5T/95/2022-300 zo dňa 26.02.2025, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.10.2025 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. A., nar. XX.XX.XXXX v B., z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 5T/95/2022-300 zo dňa 26.02.2025 bol obžalovaný A. A., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom C. XXX/X, B., uznaným v bode 1/ a 2/ obžaloby vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024, z toho v bode 1/ aj podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, z toho v bode 2/ aj spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, ktorých sa dopustil na tom skutkovom základe,

že

1/ v presne nezistenom dni pravdepodobne v mesiaci september 2020 v blízkosti Základnej školy D. E., F. C. G. H. B. G. I. J., približne večer prišiel za v tom čase mladistvým 16 ročným poškodeným K. C., nar. XX.XX.XXXX, ktorého pozná dlhodobo, nakoľko určitý čas navštevovali tú istú základnú školu, pričom už aj v minulosti od neho pýtal peniaze, chytil ho za ruku a potiahol ďalej a povedal mu, aby mu dal nejaké drobné a po tom, ako mu mladistvý poškodený odpovedal, že peniaze nemá, mu zobral jeho mikinu šedej farby značky Nike s kapucňou a vreckom s poznámkou, že bude stačiť aj mikina, v ktorom mal poškodený hotovosť v hodnote 5 eur, následne do mladistvého poškodeného strčil, pričom poškodený K. C. zo strachu pred obvineným a jeho fyzickej prevahy nekládol odpor a z miesta činu odišiel, čím uvedeným konaním spôsobil poškodenému K. C., nar. XX.XX.XXXX, škodu na mikine a na hotovosti 5 eur, pričom skutok spáchal na poškodenom K. C., nar. XX.XX.XXXX práve z dôvodu jeho nízkeho veku, s čím si spájal menší odpor,

2/ dňa 19. 09. 2020 v čase okolo 18,17 hod. v meste Šaľa počas prepravy autobusom mestskej hromadnej dopravy po ceste z autobusovej zastávky Lúčna k autobusovej zastávke Večierka, po tom ako si prisadli k poškodenému L. F., povedal mu obžalovaný A. A., že potrebujú od neho „nejaké drobné“ a keď sa poškodený zdráhal, ml. obžalovaný M. N. mu povedal, že to je kamarátska splátka, lebo keď bude niečo potrebovať, tak mu pomôže a obžalovaný A. A. sa ho spýtal, čo si myslí o sebe, že on „urobí“ každého a každý mu musí dať a či už zažil to, že poškodeného „spravia“ úplne o všetko a na vysvetlenie dodal, že ide o také „robenie“, kde sa použije aj nôž, pričom si obžalovaný A. A., sediaci križom oproti poškodenému, dal ruku do vrecka mikiny, nakláňal sa k nemu a počas toho pozeral

poškodenému priamo do očí a tak poškodenému naznačoval, že vo vrecku má nôž, ktorý môže použiť, súčasne vyzval poškodeného, aby si rozmyslel, čo urobí, že či to chce po tej kamarátskej ceste a dá im peniaze alebo po tej horšej, lebo vystupujú na tej istej zastávke ako on a zvýšeným hlasom vyzval poškodeného nech vytiahne peňaženku, pričom ml. obžalovaný M. N. opakovane vyzval poškodeného, aby dal peniaze obžalovanému A. A., a tým spoločne u poškodeného vyvolali taký strach, že z obavy ich ďalšieho násilného konania im ukázal svoju peňaženku, v ktorej mal 10,- eur, ktoré mu obžalovaný A. A. vzal a s ktorými obaja obžalovaní na zastávke Večierka vystúpili z autobusu, čím spôsobili poškodenému L. F. škodu vo výške 10,- eur,

Za tieto skutky uložil okresný súd obžalovanému podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 s použitím § 41 ods. 3 Trestného zákona, s poukazom na § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona spoločný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov a 8 (osem) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň súd podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona zrušil výrok o vine a treste vo vzťahu k obžalovanému v rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 17T/27/2021 zo dňa 17.06.2021, právoplatný 17.06.2021, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 300-306.

Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal odvolanie obžalovaný prostredníctvom obhajcov, ktoré písomne odôvodnil na č.I. 315 a č.I. 321.

Obžalovaný v odvolaní podanom obhajcom JUDr. Petrom Wolfom hneď v úvode odvolania vzal ústne zahlásené odvolanie, ktoré urobil po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní, a to pokiaľ ide o skutok v bode 2/ obžaloby späť, a to aj za osoby oprávnené podať odvolanie. Pokiaľ ide o skutok v bode 1/, v tejto súvislosti namietal, že skutok sa nestal, keďže sa v priebehu dokazovania nepotvrdili skutočnosti uvádzané v skutkovej vete obžaloby. Výpoveď poškodeného bola v rozpore s výpoveďami svedkov a ďalšími dôkazmi. Skutok navyše nenapĺňa znaky žiadnej skutkovej podstaty trestného činu, resp. skutkovej podstaty trestného činu lúpeže, keďže podľa vykonaného dokazovania nedošlo k žiadnemu násiliu ani k bezprostrednej hrozbe násilia. S poukazom na zásadu in dubio pro reo navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a obžalovaného spod obžaloby pre skutok v bode 1/ oslobodil.

Obžalovaný v odvolaní podanom obhajcom Mgr. Norbertom Stankom namieta nesprávnosť napadnutého rozsudku, pretože okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, nevysporiadal sa so všetkými dôkazmi a ani s tvrdeniami obžalovaného, svedkov, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že vo výpovedi poškodeného bolo počas konania badať viacero rozporov napr. v časti potiahnutia za ruku obžalovaným. Svedkovia I. nevideli, že by mal obžalovaný vziať poškodenému mikinu, nepamätali si ani slovnú hrozbu. Odôvodnenie rozsudku je protirečivé. Vzhľadom na rozpory vo výpovediach z hlavného pojednávania oproti výpoveďami z prípravného konania, nie je možno vyvodiť, ktoré výpovede sú pravdivé. Skutkové zistenia súdu vzbudzujú pochybnosti o správnosti, závery súdu vyznievajú tendenčne v neprospech obžalovaného. Odôvodnenie rozsudku je zmätočné, zakladá vadu nepreskúmateľnosti. Navrhol, aby odvolací súd oslobodil obžalovaného spod obžaloby, alternatívne aby napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 28.10.2025 za prítomnosti zástupcu Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného a jeho obhajcov. Verejného zasadnutia sa nezúčastnil poškodený, pričom odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti. Obžalovaný zotrval na podanom odvolaní, dôvody odvolania nežiadal zmeniť ani doplniť. Odvolací súd oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného, odôvodnením odvolania obhajcom JUDr. Petrom Wolfom, odôvodnením odvolania náhradným obhajcom Mgr. Norbertom Stankom, odpisom registra trestov na obžalovaného, príslušnými lustráciami na obžalovaného ako aj podstatným obsahom spisu. Odvolací súd postupom podľa § 326 ods. 5 Trestného poriadku v spojení s § 269 Trestného poriadku doplnil dokazovanie oboznámením lekárskej správy obžalovaného. Strany konania nemali výhrady k oboznamovanému spisovému materiálu, ani žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Zástupca krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Pokiaľ ide o späťvzatie

odvolania voči výroku 2/, v tomto rozsahu uviedol, že späťvzatie bolo riadne adresované súdu pričom rozsudok vo vzťahu k výroku 2/ nadobudol právoplatnosť späťvzatím. Obhajca obžalovaného JUDr. Wolf navrhol, aby odvolací súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Náhradný obhajca Mgr. Stanko sa pridržiaval dôvodov odvolania obhajcu JUDr. Wolfa. Obžalovaný navrhol, aby ho odvolací súd oslobodil spod obžaloby.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o späťvzatie odvolania vo vzťahu k bodu 2/ obžaloby za skutok, ktorý bol obžalovaný už právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 17T/27/2021 zo dňa 17.06.2021, právoplatným 17.06.2021, odvolací súd uvádza, že späťvzatie odvolania bolo súčasťou podaného odvolania obhajcu JUDr. Petra Wolfa, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 13.03.2025. Týmto momentom nadobudlo späťvzatie odvolania vo vzťahu k bodu 2/ obžaloby právoplatné právne účinky.

Pokiaľ ide o obhajobné námietky, tie smerujú výlučne voči skutku v bode 1/ obžaloby a v tomto smere odvolací súd poukazuje na to, že proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 1To/7/2012 z 30. januára 2013)

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral

S prihliadnutím na obsah vykonaného dokazovania, proces dokazovania a skutkové a právne závery, ktoré okresný súd po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom vyvodil možno konštatovať, že okresný súd pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych závažných chýb, ktoré by mohli mať vplyv na zistenie skutkového stavu vecí pokiaľ ide o výrok o vine.

Aj napriek nesúhlasu a konštantnému popieraníu spáchania skutku v bode 1/ obžalovaným sa s jeho obhajobou nemožno stotožniť a odvolací súd ju vyhodnotil ako nedôvodnú.

Vykonaným dokazovaním bolo ustálené, že v inkriminovaný deň došlo k stretnutiu obžalovaného s poškodeným a svedkami, pričom obžalovaný sa snažil zobrať si poškodeného bokom, uvedomujúc si

jeho vek a tým zraniteľnosť, a tým zvýšiť pravdepodobnosť uskutočnenia svojho zámeru pod hrozbou násilia donútiť poškodeného vydať mu finančnú hotovosť. Nielen pre okresný súd, ale aj pre odvolací súd bola dostatočná usvedčujúca výpoveď poškodeného K. C., ktorý skutok opísal až na menšie odchýlky spôsobené uplynutím dlhšieho času od skutku totožne od prípravného konania až po výpoveď na hlavnom pojednávaní. Poškodený uviedol, že obžalovaný ho úmyselne vzal bokom od svedkov, vyžiadal si od neho peniaze, poškodený vedel, že peniaze má, avšak tie obžalovanému odovzdať nechcel. Keď obžalovanému uviedol, že nemá žiadnu hotovosť, ten mu vzal mikinu zn. Nike s tým, že bude postačovať aj mikina. Skutočnosť, že obžalovaný vzal poškodenému mikinu nebola popretá ani samotným obžalovaným, ktorý sa však snažil súd presvedčiť, a to aj obhajobnou námietkou v odvolaní, že poškodený mu vydal mikinu dobrovoľne, resp. že túto si požičal a dokonca potreboval a nosil ju, keďže bolo chladno. Táto obrana obžalovaného je nelogická, a to s poukazom na výpoveď samotného poškodeného, ktorý nechcel obžalovanému dať ani malú finančnú hotovosť, ktorú pri sebe mal, a preto je ťažko uveriteľné, že by mu dobrovoľne vydal svoju mikinu (ktorá prevyšovala výšku hotovosti, ktorú pri sebe mal), a tiež s poukazom na to, že obžalovaný bol oproti poškodenému výraznejšieho vzhľadu, mikinu by ani neobliekol, žiadnym spôsobom mu nemohla slúžiť na to, o čom sa snažil súd presvedčiť. Poškodený netvrdil, že by odovzdal mikinu dobrovoľne, práve naopak, uviedol, že z opatrnosti nekládol odpor, keď mu ju pod hrozbou bitky obžalovaný vzal, nakoľko obžalovaný bol „obor“ a mal vedomosť o tom, že už s ním malo niekoľko iných chlapcov potýčku. O tom, že obžalovaný vzal poškodenému mikinu vypovedal aj svedok I., ktorý ponúkol poškodenému, že mu vrátenie mikiny vybaví. Obranu obžalovaného o tom, že si chcel mikinu požičať vylučuje skutočnosť, že jeho primárnym cieľom bolo vylákať od poškodeného peniaze, a až v momente, kedy sa mu to nepodarilo mu vzal mikinu. Poškodený v skutočnosti nechcel mikinu, tú vzal až ako ďalšiu prichádzajúcu možnosť.

Pokiaľ obhajoba ďalej namieta, že skutkom neboli naplnené všetky zákonné znaky trestného činu lúpeže, pre absenciu použitia násilia, či hrozby použitia bezprostredného násilia, ani tejto námietke nebolo možné vyhovieť. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona sa dopustí ten, kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci. Tento trestný čin je spáchaný násilím, ak páchatel' na jeho spáchanie použije fyzické násilie proti telesnej integrite inej osoby, alebo ak je spáchaný na osobe, ktorú páchatel' uviedol do stavu bezbrannosti ľstou, alebo ak páchatel' použije násilie proti veci iného. Násilie či hrozba násilia musí byť prostriedkom nátlaku na vôľu napadnutého. Z hľadiska naplnenia formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu lúpeže intenzita násilia či intenzita prejavov hrozby násilia nerozhoduje. Ani výnimočne malá intenzita násilia neodôvodňuje neprihliadať k násiliu ako znaku trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona.

Vzhľadom na okolnosti skutku, keď obžalovaný celkom viditeľne fyzickej prevahy oproti poškodenému, s povestou problémovej osoby, o ktorej mal poškodený v čase skutku vedomosť, vzal poškodeného chytiac ho za ruku, drgnúc či strkajúc doň bokom, bolo zrejme, že v tom čase maloletý poškodený nemal priestor na slobodné rozhodovanie o tom, či obžalovanému mikinu dá alebo nedá. Napokon, obžalovaný sa poškodeného nepýtal, po tom, ako mu poškodený uviedol, že nemá žiadne peniaze si jednoducho mikinu vzal. Hrozba násilia nemusí byť pritom vyjadrená výslovne, ale stačí aj konkludentné konanie, ak je z neho a ostatných okolností zrejme, že násilie sa uskutoční ihneď, ak sa napadnutý nepodrobí vôli páchatel'a. V predmetnej veci tak naplnený znak násilia bol, čo potvrdzuje aj výpoveď svedka F. I. o tom, že poškodený bol vystrašený, či svedkyne C., ktorá uviedla, že obžalovaný sa poškodenému vyhrážal bitkou, a napokon aj výpoveď poškodeného, ktorý sám uviedol, že radšej nekládol rozpor, pretože vedel, čoho je obžalovaný schopný.

Obžalovaný mal v úmysle vziať si bokom práve poškodeného K. C., mal vedomosť o jeho veku, a tým pádom predpokladal absenciu kladenia odporu. Opakovane sa ho snažil „vziať bokom“, pričom sám svedok N. I. upozornil obžalovaného, aby dal poškodenému pokoj, na čo mu on rukou naznačil, aby sa nestaral. Svedkovia tiež uviedli, že obžalovaný si poškodeného vzal bokom a účelovo hovoril tak, aby ho nikto nepočul, a teda nemal svedkov. Súd uveril a spoľahol sa na výpoveď poškodeného, ktorý nemal žiaden záujem na trestnom stíhaní obžalovaného, skutok sa napokon začal prejednávať až po takmer roku od jeho spáchania, a to nie z podnetu poškodeného, ktorý sa spoločne aj so svedkyňou O. C. od počiatku vyjadrovali tak, že by ani neriešili mikinu v hodnote 35-40 eur. Výpoveď poškodeného je v podstatných okolnostiach súladná s výpoveďami svedkov I., ktorí síce na hlavnom pojednávaní uviedli, že nevideli a nepočuli žiadnu hrozbu násilím, avšak ich výpovede z prípravného konania tvoria dostatočné podporné dôkazy na verifikovanie výpovede poškodeného.

Pokiaľ ide o ukladanie trestu, odvolací súd konštatuje, že okresný súd pri úvahách o primeranom a spravodlivom druhu a výmere trestu v danom prípade skutočne veľmi starostlivo a zároveň komplexne vyhodnotil všetky podstatné okolnosti, vyplývajúce zo zásad na ukladanie trestov v zmysle § 33a a nasl. Trestného zákona, a to najmä proporcionálnosť spoločného trestu vo vzťahu k obom čiastkovým útokom pokračovacieho trestného činu, následne pokiaľ ide o skutok v bode I/, pre ktorý je obžalovaný stíhaný v tejto trestnej veci aj spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť nápravy. Následne svoje úvahy aj výstižne a podrobne vysvetlil v odôvodnení rozsudku, na ktoré odôvodnenie odvolací súd v celom rozsahu odkazuje, nakoľko sa s ním stotožnil, zdôrazňujúc najmä to, že okresný súd pri rozhodovaní o výroku o spoločnom treste správne posúdil charakter trestnej činnosti ako pokračovacieho trestného činu, ktorého sa obžalovaný dopustil dvoma čiastkovými útokmi tak, ako je uvedené v skutkovej vete obžaloby.

Cieľom hmotnoprávneho ponímania jednoty skutku pri pokračovacom trestnom čine je priznanie „benefitu“ páchatelovi, v dôsledku ktorého je jeho konanie (po splnení objektívnej i subjektívnej súvislosti) vnímané ako jeden trestný čin, za ktorý je mu ukladaný jeden spoločný trest. Hlavným cieľom zakotvenia inštitútu pokračovacieho trestného činu je teda predovšetkým použitie miernejších pravidiel pre potrestanie spočívajúcich v tom, že páchatelovi, ktorý spáchal viacero trestných činov, ktoré je možné subsumovať ako čiastkové útoky do pokračovacieho trestného činu, bude uložený jediný (spoločný) trest za pokračovací trestný čin namiesto uloženia kumulatívneho postupného či úhrnného trestu za spáchanie viacerých trestných činov, inak povedané obžalovanému bol de facto ukladaný miernejší trest.

Pokiaľ ide o samotný trest, odvolací súd vo všeobecnosti poukazuje na to, že tak ako pri rozhodovaní o vine i pri rozhodovaní o treste sa vnútorné presvedčenie súdu vytvára na základe logického úsudku, na zodpovednom a starostlivom zhodnotení každej z jednotlivých okolností prípadu individuálne i v ich vzájomných súvislostiach a v súhrne. Len dôsledné a dôkladné poznanie veci a všetkých okolností prípadu umožňuje, aby súd v zmysle zásad voľného uváženia, objektívnosti a diferencovanosti rozhodol o spravodlivej výmere konkrétneho trestu. Pri hodnotení jednotlivých okolností prípadu individuálne i v ich vzájomnej súvislosti sa uplatňujú predovšetkým analytické a syntetické metódy poznávania, indukcia i dedukcia, ako aj metódy formálnej i dialektickej logiky, ale aj ďalšie bežné metódy poznávania, aby ich výsledkom mohlo byť spravodlivé, jasné, zrozumiteľné a presvedčivé rozhodnutie.

Osobu páchatel'a je potrebné hodnotiť vo všetkých súvislostiach a nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára, či už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť pritom vždy v súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje, záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestov je nutné vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to princípu zákonnosti trestu a princípu individualizácie trestu. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4To/6/2018 zo dňa 1.10.2019)

Pokiaľ ide o samotnú výšku uloženého trestu, so zisteniami okresnému súdu podstatnými pre rozhodnutie o treste v kontexte komplexného vyhodnotenia osoby obžalovaného korešponduje aj výška uloženého trestu odňatia slobody v trvaní 8 rokov a 8 mesiacov, ktorý je pri spodnej hranici trestnej sadzby 7-12 rokov, z ktorej okresný súd pri ukladaní spoločného trestu vychádzal. Správne súd zohľadnil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, bez zistenia poľahčujúcej okolnosti.

Obžalovaný spáchal skutok závažnejším spôsobom, a to na chránenej osobe, využitím jej slabšieho postavenia a strachu. Konal vedome, pod hrozbou násilia, vedomý si, že v tom čase maloletý poškodený sa jeho hrozbe podvolí. Prihliadnuc na odpis registra trestov, výpis z evidencie priestupkov ako aj hodnotenie správania obžalovaného z príslušného ústavu na výkon trestu možno konštatovať, že obžalovaný má výrazné sklony k páchaniu trestnej činnosti. Ani predchádzajúce odsúdenia neboli dostatočne motivujúce k vedeniu riadneho života, konanie akého sa dopustil v tejto trestnej veci mal v rozhodnom čase osvojené, pod hrozbou násilia sa dopustil totožného konania, za ktoré bol odsúdený. Svoju fyzickú prevahu a povest' problematickej osoby zneužil prostredníctvom spáchania trestného činu,

svoju vinu konštantne popieral, neprejavil žiaden náznak ľútosti, pokory či snahy o vlastnú nápravu. Nielen na slobode, ale ani vo výkone trestu obžalovaný nie je schopný dodržiavať pravidlá a podrobiť sa normám. Nad iným, ako nepodmienečným trestom odňatia slobody tak nebolo možno uvažovať. Vzhľadom na to, že obžalovaný spáchal opakovane zločin, v predchádzajúcich 10 rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý zjavne nevedol k polepšeniu, bolo potrebné zaradiť ho do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, tak ako okresný súd správne rozhodol.

Vzhľadom na ukladanie spoločného trestu okresný súd postupoval správne, keď svojim výrokom zrušil výrok o vine a treste uloženom rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 17T/27/2021 zo dňa 17.06.2021, právoplatným dňa 17.06.2021.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.